

שלו, ורק לעתים רחוקות יצא לעולם הרחב. אבל כאשר יצא, כולם צחקו ממנו, כי המכשף בעל-עוצמה זה היה קטן כמו גמד, זקן מאוד ומקומט, ונראה מצחיק ליד אנשים רגילים. המכשף היה רגיש מאוד, אך רשע גדול, והוא הצטער שלא גדל כמו אנשים אחרים. הצחוק של האנשים הכעיס אותו מאוד ובסוף החליט

הקוסם והנסיכה

במערת אבני אודם, בהרים הגבוהים שסביב לעמק מו, חי מכשף רשע. מערתו הייתה עמוק, עמוק בתוך האדמה ומנותקת כליל משאר העולם, ורק מעבר אחד הוביל דרך מנהרות ומערות עד לפסגת ההר הגבוה ביותר. כדי לצאת ממאורתו נאלץ לעלות לפסגת ההר ומשם לרדת לעולם החיצוני. המכשף חי לבדו, אך דבר זה לא הפריע לו, כי הוא שקד תמיד על הספרים והלימודים

הלחש הבא:
**"אני רוצה
לגנוב בוהן גדול
של נסיכה אחת
כדי לגדול
ולהיות גבוה.
לכן אהפוך לעורב!"**

באותו רגע הוא הפך
לעורב שחור, עף לתוך
עמק מו, ושם הסתתר
בין ענפי עץ גדול שצמח
ליד ארמון המלך.

בבוקר, כאשר הנסיכה טרואללה שכבה עדיין
במיטה, אחת מרגליה הוורודות והעדינות
הציצה מתחת לסמיכה. העורב השחור עף
דרך החלון, תלש את הבוהן הגדול שלה ואף
איתו משם.

הנסיכה התעוררה בצעקה גדולה ונבהלה
נורא, כאשר ראתה איך ניזוקה הרגל היפה
שלה, שאיבדה את הבוהן היפה.
כאשר המלך והמלכה והנסיכות והנסיכים

למצוא שיקוי קסם מיוחד שיעשה אותו גדול
יותר. הוא סגר את עצמו במערתו וחיפש
בתוך ספריו עד שבסוף מצא נוסחה מומלצת
על ידי קוסם עתיק, שמת כבר מזמן. השיקוי
אמור היה להגביה אותו ברבע מטר כל יום,
כל הזמן שישתה מנה אחד ממנו. מרבית
הרכיבים ניתן היה להשיג בקלות, כי היו
ביניהם לבבות של עכבישים, שמן סלעים
ושיני ציפורים כנריות, הכל מבושל ביחד. אך
הרכיב האחרון היה הבוהן הגדול של נסיכה
יפה וצעירה. זה היה כל כך משונה שהמכשף
גירד את ראשו במבוכה.

המכשף שקל בדבר שלושה ימים אך לא יכול
היה לחשוב על נסיכה יפה וצעירה שתהיה
מוכנה לוותר עבורו על בוהן הגדול שלה, גם
אם תרצה שזה יעשה אותו גדול.

לכן מובן היה לו שדבר כזה לא ניתן להשיג
ביושר, והמכשף הרשע החליט לגנוב אותו.
הוא עבר דרך המנהרות ומעברים עד שהגיע
לפסגת ההר. שם נעמד על סלע גדול, שם יד
אחת על סנטרו, שניה על עורפו וקרא את

שמעו את צעקתה באו כולם לראות מה קרה
וכולם כעסו מאוד על הגנבה המחוצפת.

הם אומנם חיפשו בכל הארמון ובסביבה, אך
לא יכלו למצוא את העורב השחור או את
הבוהן הוורוד של הנסיכה, וכל אנשי חצר
המלך היו מיואשים.

בסוף טימטום, שעכשיו היה כבר נסיך, הציעה
שטרואללה תבקש עזרה מהקוסמת מאאטטה
שעזרה לו בזמנו בקשיים. הנסיכה ראתה את
ההצעה בעין יפה והחליטה לצאת למסע אל
טירת הקוסמת.

היא שרקה חזק ומיד הופיעה החסידה
הנאמנה שלה. החסידה הזו הייתה לבנה
כולה וגם גדולה מאוד. אחרי ששמו עליה
אוכף מתאים הנסיכה נשקה לאבא ולאמא,
התיישבה על גבה של הציפור ומיד המריאה
בכוון טירת הקוסמת מאאטטה.

במעוף היא עברה מעל נהר המחטים, מעל
הבקיע העמוק ומעל היער המסוכן ובסוף
נחתה לפני שערי הטירה.

מאאטטה קיבלה את הנסיכה בסבר פנים
יפות וכששמעה על האסון שקרה לה,
הסכימה מיד לעזור.

היא התייעצה עם האורים והתמים שלה,
מהם שמעה כל מה שדרוש ובסוף אמרה
לנסיכה:

"הבוהן שלך נגנב על ידי המכשף הרשע, שחי
במערת האודם, תחת ההרים. את חייבת
ללכת בעצמך כדי להשיב אותו. אך אני
מזהירה אותך המכשף יעשה הכל כדי
למנוע ממך למצוא אותו, ויעמיד לפניך
מכשולים נוראים."

"וי לי" קראה טרואללה "אני חוששת שלעולם לא אוכל להשיב לי את הבוהן שלי מהאיש האכזר הזה."

"תהי אמיצה ובטחי בי" אמרה מאאטטה "כי לדעתי כוחותיי גדולים מאלה שלו. אצייד אותך עכשיו בכלים שבהם תוכלי להשתמש כדי להתגבר עליו. קודם כל קחי את מטרת הפלאים הזו ואת הסל הזה שבו תמצאי גוש מרק, כדור ברזל, ראי, חבילת מסטיק וצעוף קסום. כל אלה יועילו לך מאוד. הנה גם פגיון בעל כנפיים, בו תוכלי להגן על עצמך אם המכשף ינסה לפגוע בך. אני מאמינה שעם כל הכלים האלה ובלב אמיץ, תוכלי להצליח. אז נשקי לי עכשיו ילדתי וצאי לדרך."

טרואללה הודתה לקוסמת, עלתה על גבה של החסידה והמריאה בכוון ההר בו חי המכשף. מובן שהאיש הרשע ידע, בעזרת כישופים שלו, כי הנסיכה בדרך אליו, ושלח לקראתה רוח כה חזקה שהחסידה לא יכלה להתקדם כלל. למרות כנפיה הגדולות וכוחה העצום

הוציאה את גוש המרק מהסל שלה, וזרקה אותו ללועו של הנחש. היצור סגר את לסתותיו בכוח ושיניו נדבקו במרק. ברוב כעס הנחש התחיל להתפתל סביב, סביב, עד שקשר את עצמו בקשר גדול אחד. הנסיכה ראתה שלא אורבת לה יותר סכנה, פתחה את הדלת ונכנסה למערה גדולה וחשוכה. היא המתינה רגע כדי להרגיל את עיניה לחושך, כששמעה לחש-רחש וכעבור רגע ראתה אישה זקנה ומכוערת ורזה, עם פנים מקומטות ועיניים שחורות ויוקדות. לאישה הייתה רק שן אחת, אך זו הייתה גדולה כמעט כמו חט השנהב של פיל. היא השתלשלה מפיה אל תחת לסנטרה, ונראתה חדה מאוד. גם ציפורני ידיה היו ארוכות כחצי מטר וגם אלה היו חזקות וחדות. "מה מעשיך כאן?" שאלה הזקנה בקול צרוד, כשהיא מושיטה לקראתה את אצבעותיה, כאילו רצתה לעקור את עיניה של טרואללה. "באתי לפגוש את המכשף" ענתה טרואללה "ואם תתני לי לעבור, אתן לך במתנה מסטיק

הציפור האמיצה לא יכלה לזוז אפילו מטר. כשטרואללה ראתה זאת, פתחה את מטריית הפלא שלה והחזיקה אותה לפני החסידה. המטרייה הגנה על הציפור בפני הרוח והן יכלו להגיע בקלות אל ההר. עכשיו הנסיכה ירדה, הביטה לתוך החור שבפסגת ההר, ושם ראתה גרם מדרגות יורדות פנימה. היא לקחה את הסל על זרועה, כפי שהורתה הקוסמת, ובאומץ רב ירדה במדרגות עד שהגיעה לדלת גדולה. אך שם נרתעה תחילה, כי לפני הדלת שכב נחש ענק, ארוך כקילומטר ועבה כמו בול עץ.

הנערה ידעה שעליה להתגבר עליו ולכן, כשהנחש פתח את לועו כדי לנקוש אותה,

התחילו להכות בכדור וברגע שרק נגעו בו, כל אחד מהם נשבר. כעבור רגעים אחדים

המערה הייתה מלאה פגיונות וסכינים שבורים, וטרואללה יכלה בשקט לעבור לאורכה, עד שהגיעה לגרם מדרגות נוספות, המובילות למטה.

היא ירדה שוב ונכנסה למערה שלישית. שם הופיעה מולה מפלצת איומה. היה לה גוף של זברה, רגליים של קרנף, צוואר של ג'ירף, ראש של כלב בולדוג ושלושה זנבות מחוספסים.

המפלצת התחילה לנהום מיד ורצה לקראת הנסיכה, כשזנבותיה מתנופפים לצדדים ושיניה חורקות. אך הנסיכה הוציאה ללא היסוס את הראי מסלה והעמידה אותו מול

טעים."

האישה התלבטה רגע ואז אמרה "טוב, אטעם מהמסטיק שלך ונראה מה הוא שווה. את העיניים שלך אוכל לעקור מאוחר יותר."

היא שמה את המסטיק לתוך הפה וניסתה ללעוס, אבל אז השן הארוכה שלה נתקעה בצווארה ועברה עד העורף. היא נתנה צעקה

וניסתה להוציא את השן חזרה, אך מרוב התרגשות ציפורניה פגעו בעיניים שלה והיא לא יכלה יותר לראות איפה עומדת הנסיכה.

טרואללה רצה עכשיו לאורך המערה עד שהגיעה לדלת שניה. הדלת נפתחה מיד אך

מאחוריה נראתה מערה נוספת, הפעם מוארת היטב, אבל מלאה פגיונות, חרבות וכידונים שהתעופפו בכל הכוונים. אילו רק הנסיכה נכנסה פנימה, הייתה מיד מנוקבת בתריסר סכינים חדים.

היא היססה רגע, כי לא ידעה איך להתקדם, אבל אחרי מחשבה נוספת הוציאה מהסל שלה את כדור הברזל וזרקה אותו לתוך המערה. מיד כל הסכינים, כידונים וחרבות

המפלצת. זו הביטה רק פעם אחת לתוך
הראי, נבהלה מהמראה של עצמה ונפלה

מתה מרוב פחד.

טרואללה עברה עוד מספר מערות וירדה
במדרגות רבות עד שהגיעה לדלת שעליה
התנוסס שלט:

מר א. המכשף

שעות קבלה

מ-10.45 עד רבע ל-11

הנסיכה ידעה עכשיו שהגיעה למשכנו של
המכשף הרשע, אשר גנב את הבוהן הגדול
מרגלה. היא דפקה בדלת בחוזקה.
"יבוא" נשמע קול.

טרואללה נכנסה ומצאה את עצמה במערה

גדולה, שקירותיה משובצות היו באבני אודם.
בכל אחת מארבעת הפינות של המערה
האירו מנורות חשמל חזקות שגרמו לאבני
אודם לנצוץ בצבע אדום כהה. המכשף בעצמו
ישב ליד שולחן באחת מפינות המערה

וכשראה את הנסיכה קרא:

"זו את? באמת לא ציפיתי לראותך. איך

הצלחת לעבור את כל השומרים שמיקמתי

במערות שבדרך, כדי למנוע את בואך?"

"הו, זה לא היה קשה" ענתה טרואללה "עליך

לדעת שאני מוגנת בכוח גדול מזה שלך."

המכשף הוטרד מאוד מתשובתה, כי ידע

שזאת אמת, ורק על ידי תחבולות יוכל

להתגבר על הנסיכה היפה. הוא החליט לא

להחזיר לה את הבוהן הגדול שלה אלא אם

יוכרח לכך. הרי זה היה הרכיב החשוב ביותר,

הדרוש לשיקוי שלו.

"מה את רוצה?" שאל.

"אני רוצה שתחזיר לי את הבוהן שגנבת ממני

כאשר ישנתי".

המכשף ידע שאין טעם להתכחש וענה:

"טוב, שבי כאן ואני אנסה למצוא אותו." טרואללה חששה שהאיש הקטן ינסה תעלול נוסף, ולכן הוציאה את הצעיף הקסום מהסל, שמה אותו מעל ראשה והצעיף נפתח וכיסה אותה כולה עד הארץ. המכשף ניגש לארון, פתח אותו והעמיד פנים שמחפש את הבוהן. אך לעומת זאת פתח ברז גדול שהיה מוסתר תחת אחת האצטבאות. מיד נשמע רעם, הברקים הבזיקו ומתקרת המערה התחילו לפול טיפות אש. גשם האש נעשה צפוף יותר ויותר עד שכל חלל המערה מלא היה בטיפות בוערות. טיפות הלהבות נפלו על טרואללה אך לא יכלו לחדור את הצעיף בו הייתה מכוסה. המכשף נתן אנחת אכזבה וסגר את הברז הגדול. מיד גשם האש פסק.

"סליחה על ההפרעה הקטנה, טעיתי" אמר, כאילו לא עשה את הדבר בכוונה "אמצא את הבוהן תוך כמה דקות. שמתו אותנו במקום כלשהו ואינני זוכר כעת".

אבל טרואללה חשדה שהוא ימשיך

בתחבולותיו והייתה ערה לכל מעשה שלו. היא ראתה שהוא לוחץ על כפתור ובאותו רגע נפתח סדק בקרקע בין המכשף ובינה. טרואללה לא הבינה מה בדיוק קורה, אך הסדק התרחב והתקדם מקיר לקיר ובקרוב היה מגיע אליה, ואז בוודאי הייתה נופלת פנימה. כשהנסיכה ראתה את הסכנה היא נבהלה ורצתה לברוח מהמערה, אך כשהגיעה לדלת, מצאה אותה נעולה. היא הסתובבה והביטה על המכשף. האיש הקטן ישב על כסא גבוה, נענע ברגלו וצחק בהנאה מהסכנה האורבת לנסיכה. הוא האמין שסוף-סוף מצא דרך להשמיד אותה. הנסיכה האומללה הביטה לתוך הסדק שהתקרב אליה יותר ויותר ורעדה מפחד, כי היה עמוק מאוד. רוח קרה נשבה מתוך עומקו של הסדק והיא שמעה למטה קולות צחוק ולעג, כאילו רוחות רפאים רק מחכים לתפוס אותה.

ברגע האחרון של ייאוש טרואללה נזכרה בפגיון בעל כנפיים. היא שלפה אותו וכוונה אל היריב שלה, תוך אמירה

המערות ומדרגות, עד שהגיעה לפסגת ההר. החסידה שלה המתינה לה בסבלנות כל הזמן הזה. הנסיכה התיישבה על גבה, וחזרה בבטחה ובשמחת ניצחון לארמונו של אביה. המלך והמלכה שמחו כשסיפרה להם על הצלחות ההרפתקה שלה ונחרדו כששמעו באיזה סכנות איומות עמדה. "נראה לי" אמרה המלכה "שהבוהן הגדול שלך לא היה שווה את כל המאמץ והסיכונים."

"יתכן" ענתה הנסיכה "אבל הוא נוח מאוד כאשר אני רוצה לרקוד. וחוץ מזה הצלחתי להשמיד את המכשף המרושע, וזה מפצה אותי על כל הסכנות והקשיים שנאלצתי לעבור."

**"הצל אותי מהמכשף הרשע.
עוף עד שתגיע אל לבו.
גבור על כוחו ושחרר אותי.
כך אני מצווה לך."**

הפגיון נשלף מיד מידיה והכה ישר בחזהו של המכשף. בזעקה גדולה נפל המכשף לתוך

הסדק שבאדמה, וזה נסגר בעוצמה רבה. כאשר הסלעים הפסיקו לרעוד מהמכה החזקה, הדלת נפתחה והנסיכה הייתה חופשית ללכת לאן שרק רצתה. עכשיו היא ניגשה לארון של המכשף ושם מצאה את הבוהן שלה על אחת האצטבאות, שמור יפה בתוך קופסת שנהב. היא התקינה אותו מיד על רגלה ורצה מהר חזרה, דרך כל